

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Linda Mariana, Sive De B. Virgine Lindensi

Clagius, Thomas

Coloniae Vbiorvm, 1659

XXXIV. Etjam pecora à lue aliisque periculis servata.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11544

post datum Viaticum revertente, partes egisse boni Christi-
 tiani, animando & hortando ad pium agonem. Hinc vi-
 vularis sit, quia carbunculum (quem ulcus vulgare puta-
 bit) pia Matrona lingua sua deterfit, ut mihi aliquid su-
 pianti deinde fassa est) ne tergendo panniculis do-
 lorem inferret. Et diva Virgo mihi indidit, ut medicum
 monerem, de similibus pharmacis prescribendum, quæ ve-
 nerunt à corde depellerent. Hoc ad primum ingressum
 suasi: nihil tamen profecissemus iudicio omnium, nisi salu-
 tum Diva Lindensis deposita propinasset.

VII.

Domus tota à peste per B. V. Lindensem
 exempta.

Anno MDCLIV. ad III. Cal. Iunias, Catharina
 Eitmanni Keyser, in Drewantz municipii Meelfac-
 centis pago sculteti uxor, suo suorumque nomine
 votum & gratias Lindæ persolvit. Lues ex dysen-
 teria orta nonnullos jam sustulerat, ita ut ædes illius,
 ne malum serperet, observarentur. Obseratis tamen
 ædibus perierunt Lindam usque piæ preces; qui-
 bus etiam Dei Mater annuit, & omnes, quanquam
 peste infectis miscerentur, incolumes servavit.

CAPUT XXXIV.

Etiam pecora à lue, vel aliis periculis ope B. V. Lin-
 densis servata.

NE quis fortasse, alieno prorsù à Pauli A post. men-
 te, dicat, sensu: Nunquid de bobus cura est Deo? Ipsa
 quoque

quoque Dei Mater, minimè à sua dignitate alienum duxit, boves, ceteraque hominum pecora, quod & apud Lindam suam facit curare. Neq; enim vile potest, et jam circa vilissima, ministerium, quod hominibus, si fortunâ aut potius industriâ suâ, uti sciant, in obsequium magni Dei cedit.

I.

Civis Gutstadiensis ob servatum pecus gratias agit.

Anno MDCXLI ad VIII Idus Sept. honesta matrona, Petri Prang, civis Gutstadiensis uxor, votum Divæ paræ Lindensi adjectâ, ut par erat, gratiarum actione solvit. Magnam in pecore aliquamdiu calamitatem experta fuerat. alio subitâ morte sublato; alio, si forte mors abfuisset, morbis consumpto. In ea calamitate nullum certius subsidium, quàm apud Divâ Lindensem occurrit querendum. Quocirca votum eò peregrinandi nuncupatum est; & ab eo voto sanitas pecori ex templò reddita.

II.

Plurium pecori sanitas restituta.

Anno MDCXLIV. ad XVI. Cal. Iunias multi ex Allensteinensi municipio affuerunt; & quas poterant, Divæ Lindensi gratias ac vota reddiderunt. Multa nimirum per eam tempestatem in pecora lues redundaverat; & ut malum malo feritur, corruptis & assumptis hinc inde pecoribus, operas quoq; agricolarum, quin & aliorum, vel absumperat, vel certis

corruerat. Tantis igitur malis, & frænandæ in primis lue magis grassanti, nullum opportunius remedium vitum, quàm apud Divam Lindensem. Ad eam proinde supplices, sua per vota recurrunt; & cum vota piè fuissent exaudita, luesque sedata, ipsi quoque beneficii memores ac grati, Lindam uti diximus, accurrerunt.

III.

Civis Meelsaccensis votum ob servata pecora exolvit.

Eodem anno, quamvis non eodem ex loco, eadem tamen de causa, gratiæ Lindensi Divæ, qua decebat, reverentiâ ac pietate sunt redditæ. Non uno quippe in loco, per eam anni tempestatem lues in pecora delibebat. Itaque cum etiam Meelsacci vires sumpsisset, & cuidam civium, non pauca, pro ejustenitate, pecorum capita sustulisset, adhibendum malo remedium censuit. Cæterùm animo in diversa acto, nusquam præsentius remedium quæri posse advertit, quàm à Linda Mariana. Et verò quærit suppliciter, edito confestim peregrinationis Lindensis voto. Habuerunt pondus vota precantis; qui impetratâ pecorifanitate, nihil prius antiquiusvè habuit, quàm ut votum redderet. Reddidit pridie Nonas Junias ejusdem, uti diximus, MD CXLIV. anni.

IV.

Equi partim à lue grassante, partim à militum rapinis, per B. V. Lindentem servati.

Loterberg Meelsaccensis coloniarum pagus est; in quo

quo duobus colonis magna in equis, quæ imminēbat, clades præsidio Divæ Lindenſis depulſa eſt. Alterius jumenta, lues, quæ paſſim glifcebat, invalerat; & jam partem erat depaſta; cū ille (neque enim aliud malo remedium validius fore ſperabat) Deiparæ Lindenſi ſupplex accidit, & ſi exauditus foret, peregrinationem ad Lindam Marianam vovit. Exauditus eſt; proinde ad ix. Cal. Junias, Anni MDCLII. quo primū licuit tempore, ut votum redderet, Lindam acceſſit. Iam verò alter, cujus pecora luem evaſerant, ideoque à cæterorum planetarum injuriis libera jam erant, ut à Martis quoque, non tam influxu, quàm attractu rapacitateque libera eſſent, quid non tentavit? Graſſabantur tum, pro ſua licentia, milites, & cum cæteris colonorum opibus, tum maximè equis piceas admovebant manus. Quod cum colonorum quidam non neſciet, quidquid equorum generoſioris habebat ſtirpis (ut certe Varmiēſes inter reliquos Prutenos, inter Varmiēſes verò, facile equis cæterisq; opibus Meelfacēſes coloni excellunt) tutiore collocaturus loco, ad Virum nobilem in vicina Ducatus provinciā deduxit. Et poterat ſecurus de loco, collocatiſq; eo loco jumentis eſſe, niſi invidia illuc quoq; perripſiſſet, aut militibus ad irrumpendum, patefeciffet aditum. Reliquorum enim colonorū non nulli, quibus fortè reſuæ ac jumenta derepta erant, ut vicinum ſuum in eandem ſecū navim compingerent, militibus, tanquā harpyjis ad omnia intentis, equos alio traductos prodiderunt. Ergo ad objectam ſeſe accingunt prædam, quin & momento provolant. Interea colonus rerū

equo-

quorumq; satagens fuorum, omne in Diva Lindensi
 praesidium spemq; collocat. Neq; verò spe excidit:
 Quantumvis enim harpyja illæ omnia pervolita-
 rent, ac pervolitando scrutarentur, equos tamen re-
 perire non potuerunt. Vnde colonus beneficii acce-
 pit memor, grates dictâ die apud Lindam Virgini
 Deiparae persolvit.

V.

Deposito jamequo, sanitas restituta.

Tertium jam diem Urbani Benig Meelsaccensis
 inquilini equus, morbo planè extremo conficieba-
 tur, desperatâ illius sanitate, iterum atq; iterum in
 apertos propelleretur campos, à vibus canibus que
 furus præda. In circum continuo agebatur, capitis
 hinc dubiâ vertigine impulsus, & hinc fortasse ob
 inquietum belluæ motum, feris à vibus necdum ac-
 cellus patere ad lanienam potuit. Tertiâ die herum
 miseratio belluæ sic agitata cepit, ut ad motâ jubæ
 manu retro in gyrum aliquoties circumegerit. Ve-
 rum bellua ad ingenium gyrumque priorem rediit.
 Tum Urbanus animo commotus in genua provol-
 vitur; Dominicanque orationem precatus, votum
 adjicit, ac si equus convaluisset, Lindam ab se ducen-
 dum promittit. Momento equus ad se rediit, &
 recto tramite cursum agens, omni deinceps
 morbo liber VIII. Idus Junii Anni MDCLIV. Lin-
 dam cum gratiarum actione ab hero deductus
 est.

VI.

VII.

Ob depulsam à pecore luem, gratiæ nomine
pagi totius B. Virgini Lindensi
actæ.

Eodem anno, mense Augusto ad VII. Iduum, uni-
versi pagi Lienthal, Meelsaccensis, ni fallor, muni-
cipii, nomine Martinus Newman, cū adjuncta vici-
norum manu, gratias Deiparæ acturus Lindam ac-
cessit. Octiduum integrum sæva in pecora lues gra-
fabatur; ut passim, et jam integra ac sana pecoris co-
pita, repente corruerent ac morerentur. Non ignari
beneficiorum Lindensium coloni voto se Deiparæ
obstringunt; & exinde pecori suo salutem reddunt:
nullum enim deinceps aut morte sublatum, aut
morbo tentatum. Die proinde jam dictâ, quater
è cera candelas, crassitie ac magnitudine eminentes
per Virgines, quæ matronis mixtæ frequentes ade-
rant, deportari Lindam, & Deiparæ in gratiarum
actionem, dicari curarunt.

VIII.

Equis sanitas, aut vires redditæ.

Sub idem fere tempus, admodum R. D. Georgius
Joannes Castnerus, aliquod sæ in rem catholicam
Deiparæque Virginis cultum observantiæ, vel potius
Marianæ in se benignitatis argumētū sensit. Is triginta
ta circiter ante annos, cū in Regiomonti, totoque ad
Prussiæ Ducatu, I. C. & causarum advocatum agere
facileque ceteros, qua dicendi vi, quâ dexteritate age-
di superaret, præter omnium spem, deserta Lutina
Sæcū

lectâ, ad Ecclesiæ se catholicæ sinum recepit; ex-
 atis que non paucis inde annis, defunctâ conjuge in
 Presbyterum consecratus, rem catholicam, majore
 propè vi atque constantiâ, quàm vel ratio tempo-
 rum, vel nonnullietjam amicorum permetterent, con-
 tractarios promovit; non sine insigni erga Deipar-
 am Lindensem demonstrata semper pietate. Nul-
 lam enim aut tempus aut occasionem fere elabi sibi
 patitur, quin Lindam revisat; & quoad quidem tem-
 poris ratio fert, ad Aiam faciat. Hujus fortasse in
 Deiparam Lindensem pietatis aliquem fructum nu-
 per tulit. Reffelium enim gravibus in negotiis dela-
 tur, equum præter spem, gravi correptum morbo, è
 quadrigis suis vidit. Moram nullam negotium patie-
 batur: sed neque morbus jumentum patiebatur vel tan-
 tillum itineris capeßere. Quid in eo rerum articulo
 ageret? supplex Divæ Lindenfi votum concipit, & ju-
 mentum commendat. Extemplo jumentum conva-
 lit; ut eadem fere horâ prosequeretur iter. Cujus be-
 neficii anathema, insignem è cera candelam (cui, ut
 nemo beneficium non adverteret, Equi appendit ef-
 figiem) Lindenfi Divæ consecratam misit. Cæterùm
 ego hoc ipso loco, magnam ingrati animi notam in-
 currerem, nisi par omnino beneficium, quod proxi-
 mo itinere à Deipara Lindenfi expertus mihi omni-
 no videor, prodidero. Bellorum turbine in Regnum
 Poloniæ undique detonante, ne Prussia quidem, in-
 ter ultimas Regni ad Balticum provincias, immu-
 nis ab eo potuit esse: è qua Prid. Non Septemb. di-
 gressus, dum Silesiam Austriam que versùs iter medi-
 tor, in hostes, qui primùm Varlaviam, deinde verò

N n

& Cra-

& Cracoviam occupârunt, propè incautus incurro. Flectendum proinde non modò ad latus, verùm aliquoties etjam retro iter erat, & non modò Masovia ac Polonia, verùm & Podlachia primùm, deinde verò & Hungaria, quod non sperâram, adeunda Necdum medium itineris confeceram, cùm jumentum, curriculo junctum, prorsum defecit. Sive magnitudo difficultasque itineris, sive virium imbecillitas, aut etjam morbus aliquis causa fuerit, incertum est. Qui mihi Lublino comes erat itineris, P. Christophorus Schenck, cùm prostratis omnino viribus cespitare aut labare jumentum per aliquot dies cerneret, idem tidem author fuit; ut, si prosequi cæptum iter vellem, aliud jumentum emerem. Jam & mihi animus inclinabat, cùm beneficiorum Deiparæ Lindensis memoria ad meliorem me spem erexit; ut non dubitarem verbis quoque eam erga Dei parentem fiduciam datâ occasione contestari. Non est necesse reliqua, quæ tunc apud me statueram, producere: illud sanctè profiteor, ab eo tempore vires jumento rediisse, ut & magnam Poloniæ, & majorem Hungariæ partem, non æquo duntaxat, verùm & eximio, cum cæterorum jumentis passu, non sine mea aliorumque admiratione, Viennam usque me deportârît.

IX.

Etjam hæretica, & nobilis in Ducatu Prussiæ matrona, voto Lindam factò, luem à pecore depulit.

Rem, uti in commentariolum à P. Jacobo Barseio fuit relatâ, verbis iisdem reddam. Szviens inter pecor

pecora lues, nobilem quandam in Ducatu Pruffiæ
 calamitatem invaserat: in qua non paucis jam extinctis pe-
 coribus, cæterorum interitum in dies expectabat au-
 ta Domina. Quæ ubi nota sibi remedia irritò conatu
 contulisset, vidit humana ad averrendum malum
 nullius esse momenti præsidia. Multùm itaque affli-
 cta, ad Deiparæ Lindensis, de qua plurima jam inau-
 dierat, opem confugit, & tres illi ceræ libras offeren-
 das spondet. Haud inani spe: siquidem & lues cessa-
 vit, & pecus jam infectum, salvum & incolume
 evasit. Quare ceram in formam bovis figuratam, per
 fidem sibi faminam (quæ hoc de Domina sua, fre-
 quenti concione interrogata, bonâ fide attestata est)
 votiva transmisit Anno MDCXXXII.

CAPUT XXXV.

Steriles & parturientes, à B.V. Lindensi adjutæ.

Præsens mortalium vita, sui ubique similis, diffici-
 les perinde aditus atque exitus habet; ut non mi-
 nora fere nascentem, quàm morientem pericula ho-
 minem excipiant. Neque verò ea pericula solis aut
 paribus imminent, aut prolibus: ipsas per sæpe ma-
 tris involvunt, ut dum parturiunt aut pariunt, modò
 ferui, modò sibi, interdum utrisque mortem pari-
 unt. Tanto versantes in periculo matres, non potest
 Dei Mater negligere; si præsertim ad suam quoque
 Lindam, auxilii causâ se recipiant.